

Teresa De Keersmaeker of Merce Cunningham in Lesages tekst levert een beoog op dat plots veel dichterbij dans komt en een discussie die totnogtoe enkel door gefrustreerde dansers gevoerd werd in kleedkamers op een ander niveau kan brengen.

Een kus in het Latijn

Amor Omnia was een voorstelling die tegelijkertijd ergerde en fascineerde. Fascineerde omwille van de tegenstelling tussen de vloeiende bewegingszinnen en de snoeiharde, staccato technobeat en omwille van de uitdaging die O'Connor aangegaan was: spreken over Liefde - 'Love conquers all' - in deze tijd van aids. Ergerde omwille van de twijfelachtige gelukzaligheid die het geheel uitstraalde, nog versterkt door de bloedserieuze vocale interventies van componiste Christine Baczewska. Het libretto vergroot de verwarring alleen maar. Erudiete verwijzingen naar Dante, Rabelais en Dreyer alterneren met een kus beschreven in het Latijn. Bezwerende opsommingen van aandoeningen aan hart, hoofd, heupen en voeten staan naast een lijst van allerlei tinten rood. Een anat-

mische doorlichting van de maagstreek wordt doorspekt met kruidennamen.

Ongetwijfeld was dit libretto een bruikbare ruggegraat voor de voorstelling. Op zich bekeken echter werkt de tekst niet. De beoogde integratie van de verschillende vertogen - liefde, wetenschap, natuur, technologie - over het lichaam tot een sprekend geheel door hen naast en tussen elkaar te plaatsen, wordt niet bereikt.

Het gebruikte literaire procédé benadrukt eerder de contrasten dan ze op te lossen, de lezer achterlatend met een tekst waarin hij vooral de hoogdravende, lichtjes ridicule pseudo-Hoogliedachtige passages isoleert. Lichaam en literatuur hebben al leukere ontmoetingen gehad dan *Amor Omnia*.

Dansen hoofden?

Maar hoe dansen hoofden? Kunnen ze dat? Valéry: 'Wanneer men alleen maar beschikt over de hulpmiddelen van een hoofd om te spreken over de wonderen die de benen verrichten, dan moet men zijn heil wel zoeken in een beetje filosofie.'

Of vallen wat hoofden best doen, nl.

denken, en dansen nooit samen? Missen dans en het denken erover steeds de afspraak of ontmoeten ze elkaar? Perhaps he could dance first and think afterwards (Estragon in *Waiting for Godot*)? Of omgekeerd? Eerst de conference en dan de dans? Zoals Valéry: 'Voordat mevrouw Argentina u gaat boeien, u gevangen gaat nemen in de heldere en hartstochtelijke levenssfeer die haar kunst zal scheppen... moet u erin berusten een paar uitspraken aan te horen over de Dans, waartoe zich voor u een man gaat verstouten die zelf niet danst.' Die zelf niet danst... Dansende hoofden dansen niet. Hoogstens rukken ze aan hun ketenen. Het vergaat de dansdenker zoals Benoît Lachambre. Krampachtig schuddend met zijn hoofd, loopt hij tegen zijn eigen grenzen aan. Zijn hoofd danst nooit echt. Hij heeft slechts de eerste scène, de inleiding, het ongeduld van de andere hoofden.

Peter De Jonge

De dans verschriftelijkt (*vier cahiers, Leuven, 1993*) is een project van Klapstuk en werd geredigeerd door Johan Reyniers.

DRUKKERIJ SINTJORIS

Geen menschenvoet
had ooit
dien
gedrukt

9051 ST-DENIJS-WESTREM

BEUKENLAAN 21,
grond

TEL.: 09/222.11.27 - FAX: 09/222.75.55